

Fråga: Hur bad profeten?

Svar:

Vända sig i riktning mot Ka'bah

Klädseln

När du står upp för att be, vänd dig i riktning mot Ka'bah var du än befinner dig, både i den obligatoriska och i den frivilliga bönen. Detta är en av bönen pelare, som bönen inte är giltig utan.

Skyldigheten att vända sig i denna riktning gäller inte för den som befinner sig i en krigssituation eller strider intensivt när denne ber rädslebönen. Det gäller heller inte för den som inte har möjlighet att göra det; likt den som är sjuk eller någon som färdas i ett fartyg, en bil eller ett plan om denne är rädd för att tiden kommer att rinna ut [innan denne når en plats där denne kan finna den korrekta riktningen]. Det gäller heller inte den som ber en bön som är frivillig eller witr när denne befinner sig på ett riddjur eller liknande, men det är rekommenderat att denne vänder sig mot qiblah om denne har möjlighet att göra så när denne uttalar takbir i början av bönen. Därefter kan denne vara vänd i vilken riktning som helst.

Dem som kan se Ka'bah måste rikta sig mot den, de som inte kan se den måste vända sig i dess riktning.

Om att inte vara vänd mot Ka'bah i bönen av misstag

Ber någon utan att vara vänd mot qiblah, med anledning av moln [som inte låter denne ta reda på riktningen från solens position] eller någon annan anledning, efter att denne har gjort sitt bästa för att ta reda på den rätta riktningen, då är dennes bön giltig och den behöver inte upprepas.

Om någon som denne litar på kommer och berättar om den korrekta riktningen samtidigt som denne ber, då måste denne snabbt vända sig i den riktningen och bönen är giltig.

Qiyam [att stå upp i bönen]

Det är obligatoriskt att be stående. Detta är en pelare [väsentlig del av bönen] utom för den som ber rädslebönen eller när intensiva strider pågår, då är det tillåtet att be under ritt; som är sjuk och inte har möjlighet att stå, som bör be sittande om denne har möjlighet annars liggandes på sin sida; som ber en frivillig bön, som får bes när denne rider eller sitter och denne markerar bugningen och nedfallandet med huvudet. Den som är sjuk får också göra detta och denne gör nedfallan lägre än bugningen.

Den som ber sittande får inte placera något upprest på marken för att nedfalla mot det. Som vi har nämnt bör denne i stället göra nedfallen lägre än bugningen om denne inte har möjlighet att röra marken direkt med sin panna.

Böner ombord på ett fartyg eller flygplan

Det är tillåtet att be obligatoriska böner ombord på fartyg eller flygplan.

Det är tillåtet att be dem sittandes om man är rädd för att falla.

Är man gammal eller svag i kroppen är det tillåtet att luta sig mot en pelare eller en stav när man ber stående.

Kombinera stående och sittande böner

Det är tillåtet att utan ursäkt be nattbön stående eller sittande, eller att göra både och. Man kan be och recitera sittande och precis före man bugar kan man stå upp och recitera de resterande verserna ståendes, sedan buga och nedfalla och därefter göra på samma sätt i den andra böncykeln.

Om man ber sittandes bör man be med benen i kors eller i vilken position man än finner bekväm.

Be i skor

Det är tillåtet att be barfota eller bärandes skor.

Det är bättre att ibland be barfota och att ibland bära skor enligt vad som är smidigast. Man skall inte göra det svårt och ta på eller av skor för att be. Är man barfota bör man be barfota och bär man skor bör man be i skor, utom om det finns en anledning till att inte göra så.

Tar man av dem bör man inte placera dem på sin högra sida utan i stället bör man placera dem till vänster, om det inte finns någon vid ens vänstra sida, om det gör det bör man placera dem mellan sina fötter. Det finns en svag antydning till att man inte bör placera dem framför sig själv. Det är en god ton som de flesta muslimer inte bryr sig om, så du ser att de ber vända mot deras skor! Detta är vad som har återberättats i autentiska rapporter från profeten.

Be på talarstolen

Imamen får be från en upprest plats, som talarstolen, för att lära folket. Så han bör stå upp på den och be, sedan säga takbir, recitera Koranen och buga när han befinner sig på den platsen, sedan bör han gå ned så att han kan nedfalla på marken vid talarstolens fot och sedan kan han ställa sig på den igen och göra samma sak i den andra böncykeln som han gjorde i den första.

Det är obligatoriskt att be i riktning mot och vara nära en sutrah

Det är obligatoriskt att be i riktning mot en sutrah. Det är ingen skillnad om det är i en [moské](#) eller någon annanstans, och det spelar ingen roll om moskén är stor eller liten. Detta med anledning av den generella innebörden av en hadith i vilken profeten – över honom vare Allahs frid och välsignelser – säger: ”Be inte utan att vara vänd mot en sutrah och låt ingen passera framför dig. Om han insisterar så strid mot honom för han har en följeslagare [som är djävulen] med sig.”

Det är obligatoriskt att vara nära en sutrah då detta är vad profeten – över honom vare Allahs frid och välsignelser – har kommenderat.

Mellan platsen där profeten – över honom vare Allahs frid och välsignelser – nedföll och väggen fanns det en yta nästan stor nog för ett får att passera genom. Den som gör detta är enligt vad som krävs tillräckligt nära [sutrah]. Från detta vet vi att vad folk gör i alla moskéer som jag har sett i Syrien och på andra platser, genom att be i mitten av moskén långt ifrån någon vägg eller pelare, endast är försumlighet mot kommenderingen och profetens – över honom vare Allahs frid och välsignelser – handlande. Hur hög bör en sutrah vara?

En sutrah bör vara ungefär en hand eller två ovan marken. Profeten – över honom vare Allahs frid och välsignelser – har sagt: ”När någon placerar något som pinnen vid sadelns slut framför sig bör denne be och inte oroa sig om någon som passerar framför den.” Denna hadith visar att en linje på marken inte är tillräckligt och den hadith som har återberättats om det är svag.

Man bör rikta sig direkt mot sin sutrah då detta är kommenderingens uppenbara innebörd, att man skall be mot sin sutrah. Det är fel att gå lite till höger eller till vänster så att man inte är direkt riktad mot den.

Det är tillåtet att be i riktning mot en stav eller något liknande nedstucket i marken, eller ett träd, en pelare, en fru som ligger ned i ängen under ett täcke eller ett djur, även om det är en kamel.

Förbud mot att be i riktning mot gravar

Oberoende av om det är profetens – över honom vare Allahs frid och välsignelser – eller någon annans grav är det inte tillåtet att be i riktning mot gravar.

Förbud mot att gå framför någon som ber även om det är i den Heliga Moskén i Mecka

Det är inte tillåtet att gå framför någon som ber om det finns en sutrah framför denne [det är inte tillåtet att komma mellan denne och dennes sutrah]. Det spelar ingen roll om detta är i den Heliga Moskén eller i någon annan moské, detsamma gäller alla i fråga om att det inte är tillåtet [att gå framför den som ber]. Detta med anledningen av den generella

innebörden av profetens – över honom vare Allahs frid och välsignelser – ord: "Om den som passerar framför någon som ber visste hur stor denna synd var, att stå i fyrtio [år] skulle vara bättre för denne än att passera framför någon som ber." Detta avser att passera mellan denne och platsen för dennes nedfallan. Den hadith som talar om profetens – över honom vare Allahs frid och välsignelser – bön i Hashiyat al-Mataf utan en sutrah och med personer som gick framför honom är inte autentisk, även om den inte säger att de gick mellan honom och platsen för hans nedfallan. Den som nedfaller måste hindra den som vill passera framför, även om det är i den Heliga Moskén [i Mecka].

Den som ber mot en sutrah får inte låta någon passera framför. Detta med anledning av den hadith som har citerats ovan: "Låt ingen passera framför er..." Och profeten – över honom vare Allahs frid och välsignelser – har sagt: "När en av er ber mot något som är en sutrah mellan denne och folket och någon vill passera framför, då bör denne trycka till honom i bröstkorgen och avvisa honom så mycket han kan." Enligt en annan rapport: "... denne bör stoppa honom två gånger men om han insisterar bör denne strida mot honom för han är en djävul."

Stiga fram för att hindra att någon passerar framför

Det är tillåtet att ta ett eller två steg framåt för att hindra någon som inte är tillräknelig – som ett djur eller ett litet barn – ifrån att passera framför och låta dem passera bakom.

Det som bryter bönen

En sutrah är så viktig för bönen att den hindrar att bönen blir ogiltig om någon passerar framför. Detta står i motsats till den som inte använder en sutrah, vars bön bryts om en mogen kvinna, en åsna eller en svart hund passerar framför.

Niyyah [intention]

Den som ber måste ha avsikt att be bönen som denne står [för att be]. Denne måste ha avsikt i sitt hjärta för att förrätta en specifik bön, som den obligatoriska bönen för middagsbönen eller för eftermiddagsbönen; eller sunnah för dessa böner. Detta är ett krav eller en pelare [väsentlig del] i bönen. Att uttala avsikten med ord är dock en innovation som går emot profetens – över honom vare Allahs frid och välsignelser – sunnah. Detta har inte föreslagits av någon av imamerna som vi följer.

Takbir

Sedan börjar man bönen genom att säga: "Allahu akbar." Detta är en väsentlig del av bönen då profeten – över honom vare Allahs frid och välsignelser – har sagt: "Nyckeln till bönen är att rena sig. Den träds in i

genom takbir och träds ur genom taslim”, det vill säga när du säger takbir blir vissa saker förbjudna och dessa förbud hävs när du säger taslim.

Man bör inte höja sin röst när han säger takbir, utom om man agerar imam.

Böneutroparen får förmedla takbir ifrån imamen till folket om det finns ett behov av det, som när imamen är sjuk och dennes röst är svag eller för att det finns många dyrkande bakom.

Den som följer imamen bör inte säga takbir förrän imamen har avslutat sin takbir.

Hur man höjer sina händer

Man bör höja sina händer före, efter eller när man säger takbir. Dessa sätt finns det bevis för i profetens – över honom vare Allahs frid och välsignelser – [sunnah](#).

Man bör höja dem med sina fingrar utsträckta.

Man bör höja dem i nivå med sina axlar eller ibland tills dem är i nivå med örsnibbarna. Att röra örsnibbarna med tummarna finns det ingen grund för i profetens – över honom vare Allahs frid och välsignelser – sunnah. Enligt min mening har detta i stället att göra med waswas.

Var händerna skall placeras

Direkt efter takbir placerar man sin högra hand över den vänstra. Detta är profetens – över honom vare Allahs frid och välsignelser – sätt och vad han påbjöd följeslagarna. Det är inte tillåtet att låta armarna hänga längs sidorna.

Den högra handen placeras på baksidan av den vänstra handen, handleden och underarmen.

Ibland kan den högra handen gripa den vänstra. Kombinationen av att placera och gripa, som har föredragits av några sentida lärde, har ingen grund.

Var de skall placeras

Händerna bör endast placeras på bröstet och det finns ingen skillnad mellan män och kvinnor. Att placera dem någon annanstans än på bröstet är svagt eller saknar grund.

Det är inte tillåtet att placera den högra handen på midjan.

Ödmjukhet och att titta på platsen för nedfallan

Man måste vara ödmjuk i sin bön och undvika allt som kan störa, som prydnader och dekorationer. Man bör inte be där det finns mat som man vill äta, eller när man behöver uppsöka toaletten.

När man står tittar man på platsen där man kommer att nedfalla.

Man bör inte titta åt sidorna. Om man tittar hit och dit är det något som

djävulen stjälar från bönen.

Det är inte tillåtet att titta upp i skyn.

Du'a' al-Istiftah [Åkallan i början av bönen]

Sedan börjar man bönen med några av de åkallanden som finns återberättade från profeten. Det finns flera och den kändaste är: "Subhanaka Allahumma wa bihamdika, wa tabaraka ismuka wa ta'ala jadduka, wa La ilaha ghayruka" [Allah vare lovad och prisad. Välsignat vare Ditt namn och upphöjd vare Din Majestät. Det finns ingen gud utom Du." Kommenderingen att göra detta är bevisad så vi bör hålla oss till den. Den som vill använda andra åkallan hänvisas till Sifat al-Salah s. 91-95, Maktabat al-Ma'arif, Riyadh. [På engelska, se: The Prophets Prayer described av shaykh al-Albani, al-Hanif Publications, s. 14-19] Recitation av Koranen

Sedan söker man sin tillflykt hos Allah. Detta är obligatoriskt och man syndar om man utelämnar det.

Det är sunnah att ibland säga "A'ūdhu Billahi min al-Shaytan il-rajim, min hamzihi wa nafkhihi wa nafathihi" [Jag söker tillflykt hos Allah från den fördömlige djävulen, från hans vansinne, hans arrogans och hans poesi]. Poesin gäller här den klandervärda sorten.

Och att ibland kan man säga: "A'ūdhu Billah il-Sami' il-A'lim min al-Shaytan... [Jag söker tillflykt hos Allah, den Allhörande, den Allvetande, från djävulen...]."

Därefter säger man tyst - oberoende av om bönen skall reciteras högt eller lågt — "Bismillah il-Rahman il-Rahim [I Allahs, den Nåderikes, den Barmhärtiges Namn]."

Recitera al-Fatihah

Sedan reciterar man sura al-Fatihah [Koranens första sura] till fullo, inklusive Basmalah [Bismillahi il-Rahman il-Rahim]. Detta är en viktig del av bönen, som bönen blir ogiltig utan. De som inte talar arabiska måste memorera denna sura.

De som inte kan komma ihåg den bör säga: "Subhan Allah, wa'l-hamdu-Lillah, wa La ilaha ill-Allah, wa Allahu akbar, wa la hawla wa la quwwata illa Billah [Ärad vare Allah, lovprisad vare Allah. Det finns ingen gud utom Allah. Allah är den Störste. Det finns ingen styrka eller kraft utom Allah]." Det är sunnah att recitera en vers i taget och att pausa i början av varje. Man bör säga: "Bismillah il-Rahman il-Rahim [I Allahs, den Nåderikes, den Barmhärtiges Namn] och sedan pausa, för att efter pausen säga: "al-Hamdu Lillahi Rabb il-'Ālamin" [Lovprisad vare Han, Världarnas Skapare [människan, jinn och allt som existerar]] och sedan pausa, för att efter pausen säga: "al-Rahman il-Rahim" [den Nåderike, den Barmhärtige] för

att sedan pausa... och fortsätta så till slutet på versen.

Så här brukade profeten – över honom vare Allahs frid och välsignelser – recitera hela suran, med en paus i slutet av varje vers och inte sammanslaget med nästa, även om det var mitt i en mening.

Det är tillåtet att läsa det som Maliki Yawm id-Din eller Maliki Yawm id-Din. Hur den som ber bakom imamen bör recitera den

I bön bakom imamen bör man recitera den i de böner där Koranen reciteras tyst och i böner där den reciteras med höjd röst om man inte kan höra imamens recitation eller om han [imamen] pausar efter att ha slutfört den för att de som ber bakom skall kunna recitera den. Vi anser att denna paus inte finns bevisad i profetens – över honom vare Allahs frid och välsignelser – sunnah. Jag har nämnt de bevis de som tror att denna paus är tillåten har och avvisat dem i Silsilat al-Ahadith al-Da'ifah no. 546, 547; del 2, s. 24-26, Dar al-Ma'arif upplagan.

Recitation efter al-Fatihah

Det är sunnah att recitera en annan sura eller några verser i de första två böncyklerna efter al-Fatihah. Detta gäller även i begravningsbönen. Recitationen kan ibland vara lång och ibland vara kort av anledningar som resa, hosta, sjukdom eller att ett spädbarn gråter.

Recitationen varierar enligt bönerna. Recitationen i gryningsbönen är längre än vad den är i de andra bönerna. Näst längst är middagsbönen, sedan eftermiddagsbönen, sedan nattbönen, sedan kvällsbönen – vanligtvis.

Recitationen i nattbönen är längre än alla dessa.

Det är sunnah att göra recitationen längre i den första böncykeln än i den andra.

I de sista två gör man recitationen kortare än i de första två; halva längden. Om du vill ha mer detaljer i detta ämne, se då Sifat al-Salah s. 102 [arabiskt original].

Recitera al-Fatihah i varje böncykel

Det är obligatoriskt att recitera al-Fatihah i varje böncykel.

Det är sunnah att lägga till något till den även i de två sista böncyklerna.

Det är inte tillåtet att imamen gör sin recitation längre än vad som finns beskrivet i profetens – över honom vare Allahs frid och välsignelser – sunnah, därför då blir det svårt för dem som ber bakom. Detta kan vara äldre, sjuka, ammande mödrar eller de som har andra bestyr.

Tyst och höjd recitation

Koranen reciteras med höjd röst vid gryningsbönen, fredagsbönen, 'eid-

bönen, regnbönen, solförmörkelsebönen och i de första två böncyklerna i kvällsbönen och nattbönen.

Man reciterar tyst i de första två böncyklerna i middagsbönen och eftermiddagsbönen, i den tredje böncykeln i kvällsbönen och i de sista två böncyklerna i nattbönen.

Imamen får ibland göra en vers med höjd röst i böner där recitationen skall vara tyst.

I witr- och nattbön bör man recitera tyst ibland och med höjd röst ibland. Man bör vara balanserad i att höja sin röst.

Tartil – recitera med väl avvägda mått

Det är sunnah är att recitera Koranen med väl avvägda mått; varken snabbt eller hastigt. Koranen bör läsas på ett sätt som tydligt skiljer varje bokstav åt och som med röstens hjälp gör den vacker. Man bör iaktta de välkända reglerna från dem lärde inom tajwid och man bör inte recitera den på ett felaktigt sätt [som har förts in i religionen], som genom sång eller enligt regler som hör musik till.

Sufflera imamen

För den som ber bakom imamen är det föreskrivet att hjälpa honom på traven om han tvekar i sin recitation.

Bugningen

När man har slutfört sin recitation pausar man kort för att hämta andan. Därefter höjer man sina händer på det sätt som har beskrivits för takbir vid inledningen av bönen.

Man säger takbir. Detta är obligatoriskt.

Sedan bugar man med en så djup bugning som lederna tillåter en tills lederna är avslappnade i den nya positionen. Detta är en väsentlig del av bönen.

Hur man bugar

Sedan placerar man sina händer fast med fingrarna isär mot knäna, som om man tog tag om sina knän. Detta är obligatoriskt.

Man sträcker ut sin rygg och gör den rak; hade vatten hållts på den skulle det ligga kvar [och inte rinna av]. Detta är obligatoriskt.

Man rör inte sitt huvud upp och ned utan man gör det i nivå med sin rygg.

Man håller armbågarna borta från sina sidor.

I bugningen säger man: "Subhana Rabbiy al-'Azim [Lov och pris tillhör Herren, den Allsmäktige] tre gånger eller mer. Det finns fler – långa, medellånga och korta – åminnelser som kan sägas under bugningen. Se Sifat Salat al-Nabi, s. 132, Maktabat al-Ma'arif upplagan [The Prophet's Prayer Described, s. 44] Göra bönen väsentliga delar lika till längd

Det är sunnah att göra de viktiga delarna av bönen lika i längd så att bugningen, när man står [rakt upp] efter bugningen, nedfallandet och när man sitter mellan de båda nedfallandena ungefär lika långa.

Det är inte tillåtet att recitera koranen i bugningen eller i nedfallandet.
Räta sig upp från bugningen

Efter bugningen rätar man därefter upp sig. Detta är en väsentlig del av bönen.

När man reser sig upp säger man: "Sami'a Allahu liman hamidah [Allah hör den som prisar Honom]." Detta är obligatoriskt.

När han rätar upp sig på det sätt som har beskrivits ovan höjer man sina händer.

Därefter står man rakt tills varje ryggkota har återvänt till sin plats. Detta är en väsentlig del av bönen.

När man står säger man: "Rabbana wa laka al-hamd [vår Herre, lovprisad vare Du]." [Det finns andra former av åminnelse av Allah som kan sägas vid denna punkt. Se Sifat al-Salah, s. 135 [The Prophet's prayer described, s. 47]. Även om man inte följer en imam är detta obligatoriskt för dem som ber. Det beror på att detta är den åminnelse av Allah man gör när man står [rakt upp] efter bugningen. "Sami'a Allahu liman hamidah" är den åminnelse av Allah som man säger när man reser sig upp från bugningen. Det är inte föreskrivet att placera händerna över varandra när man står så här på grund av det inte har återberättats [från profeten]. För ytterligare detaljer, se Sifat Salat al-Nabi, 1 - Istiqbal al-qiblah [The Prophet's Prayer Described - Facing the Ka'bah].

Detta stående gör man lika långt som bugningen, vilket har berättats om ovan.

Nedfallan1

Därefter säger man: "Allahu akbar". Detta är obligatoriskt.

Ibland bör man höja sina händer.

Gå ned på händer

Sedan nedfaller man på sina händer, med händerna i marken före knäna. Detta är vad Allahs sändebud - över honom vare Allahs frid och välsignelser - har kommenderat och det har bevisat att han gjorde så. Han förbjöd att man imiterar sättet som en kamel sätter sig ned på, när kamelen knäböjer med sina underben först.

När man nedfaller lägger man sin vikt på handflatorna och utan att knyta dem. Detta är en viktig del av bönen.

Fingrarna håller man ihop.

Fingrarna skall peka mot qiblah.

Handflatorna placerar man i nivå med axlarna.

Ibland bör man ha dem i nivå med öronen.

Underarmarna håller man borta ifrån marken. Detta är obligatoriskt. Man lägger dem inte på marken som en hund gör.

Näsan och pannan och placerar man stadigt mot marken. Detta är en väsentlig del av bönen.

Även knäna placerar man stadigt mot marken.

Detsamma gäller tårna.

Fötterna håller man upprätt med tårna rörandes mark. Detta är obligatoriskt.

Man skall se till att tårna pekar i riktning mot qiblah.

Hälarna för man samman.

Lugn i nedfallan

I nedfallan är man avslappnad med sin vikt likvärdigt fördelad över alla kroppsdelar som skall vara i kontakt med marken under nedfallan. Dessa är: näsan, pannan, handflatorna, knäna och tårna.

Den som på detta sätt finner lugn i sin nedfallan har gjort rätt. Att vara avslappnad är en väsentlig del av bönen.

I nedfallan säger man: "Subhana Rabbiy al-'A'la [Ärad vare min Herre, den Högste]" tre gånger eller mer. [Det finns även andra former av åminnelse av Allah, se Sifat Salat al-Nabi, s. 145 [The Prophet's Prayer described, s. 55]] Det är rekommenderat att göra mycket åkallan under nedfallan då detta är tidpunkten då det är sannolikast att åkallan besvaras.

Som beskrivits ovan gör man nedfallan nästan lika lång som bugningen.

Det är tillåtet att nedfalla på bar mark eller på något som täcker marken som ett klädesplagg, en större matta eller en mindre matta.

Det är inte tillåtet att recitera Koranen under nedfallandet.

Iftirash och iq'a' mellan de båda nedfallandena

[Iftirash innebär att man sitter på det vänstra låret med den högra foten uppåt och dess tår pekades i riktning mot qiblah. Iq'a' innebär att man vilar på både hälarna och fötterna]

Sedan reser man sitt huvud sägandes takbir. Detta är obligatoriskt.

Man höjer händerna ibland

Därefter sitter man avslappnat tills varje ryggkota har återvänt till sin plats. Detta är obligatoriskt.

Man lägger ut sitt vänstra ben och sitter på det. Detta är obligatoriskt.

Höger fot placerar man upprätt.

Man ser till att tårna pekar mot qiblah.

Det är tillåtet att ibland sitta i iq'a'. Detta innebär att man vilar mot hälarna och fötterna.

När han sitter säger man: "Allahumma ighfir li warhamni wajburni,

warfa'ni, wa'afini warzuqni [Allah, förlåt mig, ha nåd över mig, stärk mig, höj min status, förlåt mig och skänk mig levebröd.]”

Om man vill kan man säga: ”Rabbi ighfir li, Rabbi ighfir li” [Min Herre, förlåt mig. Min Herre, förlåt mig].”

Sittandet gör man nästan lika långt som sin nedfallan.

Därefter säger man takbir. Detta är obligatoriskt.

Ibland höjer man sina händer när man säger denna takbir.

Därefter gör man det andra nedfallandet. Även detta är en väsentlig del av bönen.

I det andra nedfallandet göra man vad man gjorde i den första.

Sitta och vila

När han reser sitt huvud ifrån den andra nedfallandet och man vill gå upp för den andra böncykeln, då säger man takbir. Detta är obligatoriskt.

Ibland bör man höja sina händer.

Man sitter upprätt sittandes på sin vänstra fot tills varje ben i kroppen återvänder till sin plats.

Den andra böncykeln

Därefter går man upp för den andra böncykeln. Man stödjer sig på sina händer och man har dem knutna som om han knådade deg. Detta är en väsentlig del av bönen.

I den andra böncykeln göra man vad man gjorde i den första.

Utom att man inte reciterar någon åkallan som i bönens inledning.

Man bör göra den kortare än den första böncykeln.

Tashahhud

När man har utfört den andra böncykeln bör man sitta i tashahhud. Detta är obligatoriskt.

Man sitter i iftirash på så vis som har beskrivits ovan för sittandet mellan de båda nedfallandena.

Det är här inte tillåtet att sitta i iq'a'.

Man placerar sin högra hand på det högra låret och knäet, med slutet på av den högra armbågen nära låret till.

Den vänstra handflatan breder man ut på sitt vänstra lår och knä.

Det är inte tillåtet att sitta och vila på sina armar, speciellt inte den vänstra armen.

Röra fingret och titta på det

Man knyter den högra handens fingrar och ibland placerar man tummen på mellanfingret.

Ibland formar man en cirkel med dem.

Pekfinger pekar man mot qiblah.

Man tittar mot det.

Man rör det, åkallar med det, från början till slutet av tashahhud.

Man pekar inte med vänstra handens finger.

Detta gör man i varje tashahhud.

Hur man säger tashahhud och den efterföljande åkallan

Tashahhud är obligatorisk och om man glömmer den måste man nedfalla två gånger för glömska.

Man läser den tyst.

Tashahhud är enligt följande: "al-tahiyyatu Lillahi wa'l-salawatu wa'l-tayyibat. al-salamu 'alayka ayyuha'l-Nabiyyu wa rahmat-Allahi wa barakatuhu. al-salamu 'alayna wa 'ala 'ibad-Allah il-salihin. ash-hadu an La ilaha ill-Allah wa ash-hadu anna Muhammadan 'abduhu wa rasūluhu."

[Andra versioner finns omnämnda i Sifat Salat al-Nabi [The Prophet's Prayer Described, men den som har nämnts här är den bästa]. Sända salam över profeten: detta har föreskrivits efter profetens – över honom vare Allahs frid och välsignelser – död och det har återberättats om det i Ibn Mas'ūds, 'A'ishas och Ibn al-Zubayrs tashahhud. För ytterligare detaljer, se Sifat Salat al-Nabi, s. 161, Maktabat al-Ma'arif, Riyadh upplagan [The Prophet's Prayer Described, s. 67].

Sedan sänder man böner över profeten – över honom vare Allahs frid och välsignelser – genom att säga: "Allahumma salli 'ala Muhammad wa 'ala ali Muhammad kama salayta 'ala Ibrahim wa 'ala ali Ibrahim, innaka hamidun majid. Allahumma barik 'ala Muhammad wa 'ala ali Muhammad kama barakta 'ala Ibrahim wa 'ala ali Ibrahim, innak hamidun majid."

Om man vill så kan man korta ned den och säga: "Allahumma salli 'ala Muhammad wa 'ala ali Muhammad, wa barik 'ala Muhammad wa 'ala ali Muhammad, kama salayta wa barakta 'ala Ibrahim wa 'ala ali Ibrahim, innaka hamedun majid."

I denna tashahhud kan man sedan välja vilken åkallan som man vill av dem som har återberättats och åkalla Allah genom att använda orden i den.

Den tredje och fjärde böncykeln

Sedan säger han takbir, vilket är obligatoriskt. Det är sunnah att säga takbir samtidigt som man sitter.

Ibland bör man höja sina händer.

Därefter reser man sig för en tredje böncykel, vilken är en väsentlig del av bönen, precis som den följande böncykeln.

Vill man resa sig upp för den fjärde böncykeln gör man på samma sätt. Men innan man reser sig upp sitter man rakt upp genom att justera sitt vänstra ben tills varje ben är på rätt plats.

Därefter går man upp genom att stödja sig på sina händer. Precis som

man gjorde när man gick upp för den andra böncykeln.

I den tredje och den fjärde böncykeln reciterar man al-Fatihah. Detta är obligatoriskt.

Vid vissa tillfällen kan man lägga till en vers eller mer.

Recitera qunūt under stora svårigheter

Det är sunnah att recitera qunūt och be för muslimerna när någon katastrof drabbar dem.

Qunūt reciterar man när man har rest sig upp från bugningen sägandes "Rabbana wa laka'l-hamd [vår Herre, lovprisad vare Du]."

Det finns ingen specifik åkallan som vanligtvis bör reciteras i qunūt, i stället reciterar man något som är lämpligt när stora svårigheter inträffar.

När man reciterar denna åkallan höjer man sina händer.

Är man imam reciterar man den högt.

De som ber bakom säger "amin" för denna åkallan.

När man har avslutat säger man takbir och nedfaller.

Qunūt al-witr – när den skall reciteras och vad den bör innehålla

Qunūt i witr är föreskriven någon gång då och då.

Den reciteras före bugningen, olikt qunūt som reciteras under stora svårigheter.

Recitationen kan innehålla följande: "Allahumma ihdini fiman hadayta, wa 'afini fiman 'afayta, wa tawallani fiman tawallayta, wa barik li fima a'tayta, wa qini sharra ma qadayta, fa innaka taqdi wa la yuqda 'alayk, wa innahu la yadhillu man walayta, wa la ya'izzu man 'adayta, tabarakta rabbana wa ta'alayta, wa la manja minka illa ilayk. [Allah, vägled mig bland dem som Du har väglett; förlåt mig bland dem som Du har förlåtit; vänd [Dig] mot mig i vänskap bland dem som Du har vänt dig mot i vänskap; välsigna mig i vad Du har tilldelat; rädda mig från det onda i vad Du har förordnat; för sannerligen Du förordnar och ingen kan påverka Dig; och den är inte förnedrad som Du har blivit vän med; inte heller är den hedrad som Du har tagit som fiende. Herre, välsignad och upphöjd är Du. Det finns ingen säker plats från Dig utom hos Dig.]"

Denna åkallan har Allahs sändebud – över honom vare Allahs frid och välsignelser – lärt ut så den är tillåten då den har återberättats från hans följeslagare.

Sedan bugar man och nedfaller två gånger som tidigare.

Den sista tashahhud och placerandet av den vänstra foten under det högra benet

Sedan sitter man för den sista tashahhud.

Man gör på samma sätt som i den första tashahhud.

Men man sitter mutawarikan, vilket innebär att man placerar den vänstra

foten under det högra benet.

Höger fot har man upprätt.

Det är även tillåtet att lägga den högra foten längs marken ibland.

Vänster handflata lägger man mot vänster knä lutandes tungt mot den.

Skyldigheten att sända böner över profeten – över honom vare Allahs frid och välsignelser – och att söka skydd hos Allah ifrån fyra saker

I denna tashahhud måste man sända välsignelser över profeten. Några versioner har vi citerat ovan när vi diskuterade den första tashahhud.

Man söker sin tillflykt hos Allah från fyra saker genom att säga:

”Allahumma inni a’ūdhu bika min ‘adhab Jahannam wa min ‘adhab al-qabri wa min fitnat il-mahya wa’l-mamat, wa min sharri fitnat il-masih al-Dajjal [Allah, jag söker tillflykt hos Dig från Helvetets plåga, från gravens plåga, från prövningarna i livet och döden och från den onda prövningen i Dajjal].”

Livets prövningar avser lockelser och begär som man möter i denna värld. Prövningarna i graven avser gravens plåga och de båda änglarnas utfrågning. Prövningen från Dajjal avser de extraordinära bedrifter som hans hand kommer att utföra, som människor kommer att ledas vilse genom. De kommer att följa honom och tro på hans påstående om att vara gudomlig.

Åkallan före salam

Sedan kan man åkalla för sig själv på passande sätt, enligt vad som finns återberättat i Koranen och profetens – över honom vare Allahs frid och välsignelser – sunnah. Det finns många sådana bra åkallanden. Känner man inte till någon sådan åkallan kan man säga något som är lätt för en, för saker som kommer att göra en nytta i ens religion och världsliga förehavanden.

Olika former av taslim [säga salam]

Därefter säger man salam åt höger, vilket är en väsentlig del av bönen. Man vänder då sitt ansikte så att vitheten på ens högra kind kan ses [bakifrån].

Därefter säger man salam åt vänster. Man vänder då sitt ansikte så att vitheten på ens vänstra kind kan ses. Detta även vid begravningsbönen. Imamen höjer sin röst när han säger salam. Detta gäller dock inte i begravningsbönen.

Denna salam tar sig olika former: a) ”al-Salamu ‘alaykum wa rahmat-Allahu wa barakatuhu” till höger och ”al-salamu ‘alaykum wa rahmat-Allah” till vänster; b) Samma som ovan men utan att säga ”wa barakatuhu”; c) ”al-Salamu ‘alaykum wa rahmat-Allahu” till höger och ”al-

salamu 'alaykum" till vänster; d) säga en salam och försiktigt vända huvudet till höger.

Min muslimska broder, detta är vad jag har kunnat sammanställa från Sifat Salat al-Nabi [The Prophet's Prayer Described] i ett försök att göra den mer lättillgänglig för dig [och] för att den skall bli tydlig för dig, som om jag såg dig med mina egna ögon. Om du ber på det sätt som beskrivets för dig om hur profeten – över honom vare Allahs frid och välsignelser – bad, då hoppas jag att Allah kommer att acceptera detta ifrån dig, för genom att göra på detta sätt har du sannerligen satt profetens – över honom vare Allahs frid och välsignelser – ord i praktik: "Be som ni har sett mig be."

Vidare får du inte glömma vikten av sinnets närvaro och ödmjukhet i bönen. Detta är ju det yttersta syftet med att stå upp inför Allah i bön. Desto mer du kan utveckla en ödmjuk attityd av och underkastelse i bönen som beskrivits för dig i profetens – över honom vare Allahs frid och välsignelser – bön, desto mer behållning kommer du att skörda. Vår Herre har visat på detta när Han sagt: "Bönen avhåller [den bedjande] från skamlösa handlingar och allt som strider mot rimlighet och förnuft." [Koranen 29:45]

Slutligen ber jag Allah att Han accepterar vår bön och alla våra goda handlingar, och att Han sparar deras belöningar fram till den Dag när vi kommer att möta Honom: "Den Dag då varken rikedom eller söners [mångfald] skall vara till gagn." [Koranen 26:88]

All ära tillhör Allah, världarnas Herre.

Författare:

Shaykh Muhammad Nasir al-Din al-Albani

Källa:

Talkhis Sifat Salat al-Nabi min al-takbir ila al-Taslim ka annaka turaha

Muhammed Knut Bernström (1421), Koranens budskap. Simrishamn: Proprius. ISBN 91-7118-887-8